

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 26ης Απριλίου 1993

στην υπόθεση C-386/92 (αίτηση του εισηγητή δικαστή που όρισε το Tribunal de commerce de Romans για την πτώχευση της επιχειρήσεως Monin Automobiles — Maison du deux roues): Monin Automobiles — Maison du deux roues (1)

(Απαράδεκτο)

(93/C 178/06)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-386/92, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του εισηγητή δικαστή που όρισε το Tribunal de commerce de Romans για την πτώχευση της επιχειρήσεως Monin Automobiles — Maison du deux roues (στο εξής: Monin) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 30 και 85 της συνθήκης ΕΟΚ, το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους Ο. Due, Πρόεδρο, Κ. Ν. Κακούρη, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg και J. L. Murray, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, R. Joliet, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse, M. Díez de Velasco, P. J. G. Kapteyn και D. A. O. Edward, δικαστές· γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz, γραμματέας: J. G. Giraud, εξέδωσε στις 26 Απριλίου 1993 Διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

Ενόψει των ερωτημάτων που υπέβαλε, με Διάταξη της 14ης Οκτωβρίου 1992, ο εισηγητής δικαστής της πτωχεύσεως Monin, η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως είναι απαράδεκτη.

(1) ΕΕ αριθ. C 310 της 27. 11. 1992.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Arbeitsgericht Bremen με Διάταξη της 5ης Μαΐου 1993 στην υπόθεση Edith Freers και Hannelore Speckmann κατά Deutsche Bundespost

(Υπόθεση C-278/93)

(93/C 178/07)

Με Διάταξη της 5ης Μαΐου 1993, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

στις 14 Μαΐου 1993, το Arbeitsgericht Bremen (έβδομο τμήμα) ζητεί από το Δικαστήριο, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Edith Freers και Hannelore Speckmann, αφενός, και Deutsche Bundespost, αφετέρου, που εκκρεμεί ενώπιόν του, την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

1. Αποτελεί αμοιβή, κατά την έννοια των κοινοτικών διατάξεων περί ισότητας αμοιβών ανδρών και γυναικών [άρθρο 119 της συνθήκης ΕΟΚ, οδηγία 75/117/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Φεβρουαρίου 1975 (1)], η καταβάλλομενη σε άνδρες ή γυναίκες εργαζομένους αποζημίωση λόγω συμμετοχής τους σε προβλεπόμενο εκ του νόμου όργανο εκπροσωπήσεως των εργαζομένων;

2. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

Αποτελεί αντικειμενικό λόγο που δικαιολογεί διαφορετική μεταχείριση και δεν έχει σχέση με διάκριση εις βάρος των γυναικών το γεγονός ότι κατά την εθνική νομοθεσία δεν καταβάλλεται αμοιβή για συμμετοχή σε όργανο εκπροσωπήσεως των εργαζομένων, αλλά ισχύει σχετικώς η αρχή της αντισταθμίσεως της απώλειας του μισθού;

3. Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα:

Αποτελεί αντικειμενικό λόγο που δικαιολογεί διαφορετική μεταχείριση το γεγονός ότι σε μερικούς απασχολούμενους εργαζόμενους εξακολουθεί να καταβάλλεται ο μισθός σε περίπτωση συμμετοχής τους σε επιμορφωτικό κύκλο που διαρκεί ολόκληρη την εργάσιμη ημέρα, μόνο κατ' αναλογία του χρόνου μερικής απασχολήσεώς τους, ενώ σε μερικούς απασχολούμενους εργαζόμενους, οι οποίοι προσφέρουν τακτικώς υπερωριακή εργασία, εξακολουθεί η καταβολή της υπερωριακής αποζημιώσεως, ακόμα και όταν η χρονική διάρκεια του κύκλου μαθημάτων ανταποκρίνεται στη διάρκεια μιας κανονικής ημέρας εργασίας;

(1) ΕΕ αριθ. L 45 της 19. 2. 1975, σ. 19.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Oberlandesgericht Frankfurt am Main με Διάταξη της 10ης Ιουνίου 1992 στην υπόθεση Norbert Lieber κατά Willi S. Göbel και Siegrid Göbel

(Υπόθεση C-292/93)

(93/C 178/08)

Με Διάταξη της 10ης Ιουνίου 1992, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

στις 19 Μαΐου 1993, το Oberlandesgericht Frankfurt am Main — 19 Zivilsenat — ζητεί από το Δικαστήριο, στο πλαίσιο της διαφοράς Norbert Lieber κατά Willi S. Göbel και Siegrid Göbel, που εκκρεμεί ενώπιόν του, την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί του ακόλουθου ερωτήματος:

Περιλαμβάνονται στις υποθέσεις που διέπονται από το άρθρο 16 σημείο 1, της συνθήκης για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, επίσης, τα ζητήματα του διακανονισμού όσον αφορά τα προκύψαντα από μία οικία ωφελήματα, μετά από άκυρη μεταδίδαση της κυριότητας;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Gerechtshof te's-Gravenhage με απόφαση της 19ης Μαΐου 1993 στην υπόθεση E. Debouche κατά Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen, Rijswijk

(Υπόθεση C-302/93)

(93/C 178/09)

Με απόφαση της 19ης Μαΐου 1993, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

την 1η Ιουνίου 1993, το Gerechtshof te's-Gravenhage ζητεί από το Δικαστήριο, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ E. Debouche, κατοίκου Dour (Βέλγιο), και Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen, Rijswijk, που εκκρεμεί ενώπιόν του, την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί του ακόλουθου ερωτήματος:

Πώς πρέπει να ερμηνευθούν οι — αναφερόμενες ιδίως ανωτέρω — διατάξεις της έκτης και της όγδοης οδηγίας⁽¹⁾, σε συνδυασμό μεταξύ τους, προκειμένου να κριθεί η εκτιθέμενη ανωτέρω αίτηση επιστροφής φόρου κύκλου εργασιών⁽²⁾.

(¹) Άρθρο 3 στοιχείο 6) και άρθρο 5 παράγραφος 1 της όγδοης οδηγίας 79/1072/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 6ης Δεκεμβρίου 1979 περί εναρμόνισης των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Τρόπος επιστροφής του φόρου προστιθέμενης αξίας στους υποκειμένους στο φόρο οι οποίοι δεν είναι εγκατεστημένοι στο εσωτερικό της χώρας (ΕΕ αριθ. L 331 της 27. 12. 1979, σ. 11), σε συνδυασμό με το άρθρο 17 παράγραφος 2 και παράγραφος 3 στοιχείο α) της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 17ης Μαΐου 1977 περί εναρμόνισης των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ αριθ. L 145 της 13. 6. 1977, σ. 1).

(²) Αίτηση την οποία υπέβαλε ένας εγκατεστημένος στο Βέλγιο δικηγόρος, του οποίου οι δραστηριότητες στο Βέλγιο απαλλάσσονται από το φόρο κύκλου εργασιών, και με την οποία ζητείται η επιστροφή του ολλανδικού φόρου κύκλου εργασιών που καταβλήθηκε για ένα αυτοκίνητο που μισθώθηκε στις Κάτω Χώρες και το οποίο ο ενδιαφερόμενος χρησιμοποιούσε αποκλειστικά στο Βέλγιο για τις επαγγελματικές του δραστηριότητες ως δικηγόρου.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

(τέταρτο τμήμα)

της 8ης Ιουνίου 1993

στην υπόθεση T-50/92: Gilberto Fiorani κατά Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο⁽¹⁾

(Υπάλληλος — Μετάθεση/Τοποθέτηση σε νέα υπηρεσία — Μέτρο οργάνωσης της υπηρεσίας — Συγκυβερνητική πειθαρχική ποινή — Βλαπτική πράξη)

(93/C 178/10)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση T-50/92, Gilberto Fiorani, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Munsbach (Λουξεμ-

βούργο), εκπροσωπούμενος από τον Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson, 1, rue Glesener, κατά Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (εκπρόσωποι: Jorge Campinos και Γιάννης Παντάλης), που έχει ως αντικείμενο, αφενός μεν, την ακύρωση του σημειώματος της 15ης Οκτωβρίου 1991, βάσει του οποίου ο προσφεύγων «μετατάχθηκε» από την υπηρεσία διαλογής αλληλογραφίας σ' εκείνη των κλητήρων, και, καθόσον απαιτείται, της από 24 Μαρτίου 1992 αποφάσεως περί απορρίψεως της ενστάσεώς του, αφετέρου δε, την καταβολή αποζημίωσης προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που ο προσφεύγων διατείνεται ότι υπέστη, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. W. Bellamy, πρόεδρο τμήματος, H. Kirschner και A. Saggio, δικαστές· γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 8 Ιουνίου 1993 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
2. Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 189 της 28. 7. 1992.